

Olotina

Manel Toras

Revista Olotina Literaria, científica y administrativa
SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA QUE NO ESTÁ ADHERIT NI AFILIAT A CAP PARTIT POLITIC

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ Imprempta de Pere Aubert. Sant Bernat, n.º 2	Els pagos son a la bestreta. Dels treballs publicats ne responen sos autors.	PREUS DE SUSCRIPCIO: Any, 5 ptes. — Nombre solt, 10 céntims.
--	---	---

DE LES OBRES QUE'S RELIN SE'N DONARÁ COMPTE Y DE LES QUE SE'N ENS ENVIEN DOS EXEMPLARS SE'N FARÁ LA CRÍTICA

La cansó de... la veritat

II

Les aigues de Sant Roc: aquesta importantíssima millora, deguda a l'iniciativa y al constant treball d'una distingida personalitat, p'rtada al Municipi per els vots de la gent de be està en plena execució y no hi ha el més mínim destorb que l'entretengui.

«El Deber» n.º 823, pag. 639.

Perque el confrare no posa el nom de la distingida personalitat? Perque no diu que es En Jos. Soler el qui tingué la idea, estudià la manera de portarla a la pràctica, ab bon zel, constancia y carinyo, y no conseguí sisquera que'ls seus companys de consistori de majoria d'El Deber, li prenguessin en serio.

Perque en Josep Soler que no ha sigut mai carlí, anà a l'Ajuntament ab els vots de la gent de be y... dels altres, servint de puntal y de reclam a una d'aquelles candidatures que confeccionaba El Deber, pel procediment de «empresa» com deia desde un setmanari olotí, un escriptor que parlaba forsa clar.

Y perque tant importantíssima millora que fa moltíssims anys es una necessitat per Olot, no s'ocorregué a cap personalitat anteriorment?

Doncs perque fa molts anys que la gent de be no porta al Municipi més que senyors Esteves y que's fan la ilusió de que van a manar y a discutir pero a millorar la vida, ni se'ls hi ocorre y administrar per ells vol dir defensar sis rals de petroli o de tinta; o be qualche aspirant a ascendir a personatge, fentse levita per passar inflat darre els gegants, devant els del gremi.

Per tota aquesta gent, la portada d'aigues a una població, no te importancia segons vejerem els olotins quant la de la empresa de La Pinya, que l'Ajuntament no's volgué embolicar per tractarse d'interessos particulars.

També devia esse particular lo de l'aigua de Sant Roc quant l'anterior Ajuntament ho deixá dormir sota la taula, fins que l'actual Alcalde, rabiosament combatut per El Deber, y en Candi Agustí que tampoc es carlí (segon cas de'n Soler) s'empenyaren en posarlo a sobre la taula y encara no deixantho de la má, perque altre vegada s'ompliria de pols, la memoria de'n Soler.

Sense el més mínim destorb que l'entretengui, diu el confrare, y doncs que son els dubtes, que's l'apatia, que el no volguer estudiar l'assumpte, que el demanar subastes y els tiquis miquis de caracter més o menys legal, sino d'itories, entorpiments, obstrucció al fi?

No s'ha estudiat prou la qüestió? S'ha d'inventar algun aparell?

No s'ha nomenat una comissió de gent de confiança? Doncs a sant de que tot altre ingerencia?

Varem dir en nostre anterior article, que no abusar'em de les ventatjes que tenim sobre els homes d'El Deber en aquestes y aines materies, y volém complir, per lo tant no'ns farém ressó de censures prou clares y de rumors públics que si res probaven en concret, demostren que el poble te ben formada una opinió sobre el perque disfrutará d'aquesta importantíssima millora y qui li haurá portada.

Nosaltres solsament dirém com a resúm, les majories que El Deber ha tingut tantes vegades al Ajuntament, mai varen proposarla, y una vegada proposa a per en Josep Soler, no varen fer res per durla a cap.

Perqué?

Ells deuen saberho.

De totes maneres quan se pot fer una cosa y aquesta es una importantíssima millora y no's fa, se destorba ocupant el lloc dels qui ho far'en y no's pot tenir l'orgull ni l'atreuiment, de bescantar als qui en us de son dret a la vida, demanen que no's perdi el temps, ni's poden fer empassar rodes de molí als qui no volém passarnosles, perque tot Olot y nosaltres sabém que en aquesta qüestió no tenim res que agrahir als elements de El Deber.

Y no dihem més que be podriem.

W.

Srs. d'«El Deber»:
demano la paraula

La demano per alusions, y ab el propósit de ser per primera y última vegada, que vulgui donarme per aludit.

Y aixó per dugues rahons: la primera perque

no'ns agrada dialogar ab fantasmes, procediment excessivament rural, que nosaltres, conseqüents ab el programa estampat aquí el primer dia de nostra publicació, voldriem veurer desterrat per complert de la vida política olotina, que desitjem sigui cada dia més ciutadana, y de ciutat a la moderna, y, en segon lloc, perque no havem de cometre la ignocentada, no més qu'avui com excepció, de prestarnos a fer el joc de parlar en el terreno que vulguin y sempre que vulguin els apreciables y anónims senyors redactors d'El Deber que tinguin a be aludirnos.

D'aquesta tática ne vien, deia un dia de l'any passat, posant el dit en la llaga, qui tenia motius sobrats per coneixerlos a fons, y nosaltres, a pesar de que no volém pas la mort del pecador, sino qu'aquest visqui y s'arrepenteixi, no'ns sentim per aixó tampoc ab prous forces ni ab prou voluntat per servirlosi reconstituyents sempre qu'ells ho necessitin per allargarlosi la vida.

A nosaltres també'ns es coneguda la seva especial tática: donarse uns aires de superioritat sobre'ls demés, qu'estém molt lluny de poderlosi reconeixer; actuar sempre de domines, de maestros Ciruela, donant concells a tort y a dret, sense sapiguer d'aont han tret els mérits, ni la autoritat per tot aixó. Ja en aquesta actitud no'ls hi queda més qu'encapsalar un article ab el nom del periódic a qui volen dirigirse acompanyantlo d'algun mot desdenyós o be que fassi riurer, retreuer en el text algunes paraules deslligades retornant els arguments del contrari, assimilats ja, y com si fossin de primera ma, afeginthi uns quants adjectius de la seva propia y abundant cullita y ja'ls teniu en l'actitut de fer veurer qu'ofereixen l'árnica quant son ells quins realment se l'han de aplicar a n'el cop. Y aixis acaba aviat la feina del Júpiter polemista, sobre qui después plouen les felicitacions de la tertulia, segons ell mateix se cuida modestament de manifestar.

No, companys, encara que no de causa ni tampoc de procediment, no val, ni n'hi ha prou, ni han sigut mai regles llògiques, ni cristianes, al atribuir als demés, per condemnarlo en ells, els vostres propis defectes, ni fer dir a n'el contrari lo que convinga al articulista per aixís convertirse en brau impugnador de lo que no s'ha dit.

Aquest sistema va ser ja ridiculizat fa temps per l'escriptor de més forta ironia qu'ha tingut

Josep Plá

PINTOR DECORADOR * * CARRER DEL PATI NÚM. 1 * * DEVANT LA
PESCATERIA * * PREUS ECONÓMICS * * * * *